

Georges Dolley
przekład i adaptacja:
Jacek BINIAK

411054

665

8

" AKSAMITNA RĄCZKA "

Osoby: Narrator - ~~M. Słodkowski~~
Pan Benoit - S. Wyciślik
Pani Benoit - Z. Borejowska
Służąca, - J. Prokopiak Wydrycki
Obcy pan - Z. Stasiuk
Dama. - J. Wójcik

Narrator: Rzec dzieje się w Paryżu. Państwo Benoit wracają z podróży poślubnej do uroczego gniazdka, usłanego przez kochającego męża przy Alei Wiktora Hugo. Oczekuje ich obficie zastawiony stół, przybrany kwiatami - dzieło zręcznej służącej.

Pan Benoit: /do służącej/ - Czy zaszło coś nowego podczas mej nieobecności ?

Służąca: Owszem, proszę pana. Jakiś pan i jakaś pani przychodzili codziennie.

Pan Benoit: Codziennie ?

Służąca: Tak. Mówili, że mają pilny interes do pana.

Pan Benoit: Dobrze, możesz odejść.

/Służąca wychodzi - małżonkowie pozostają sami/

667

Pani Benoit: Czego mogą chcieć od siebie ci ludzie ?

Pan Benoit: Nie mam pojęcia, ale wkrótce pewnie się dowiem.

Nie mówmy zresztą o tym. Cieszymy się raczej naszym szczęściem. Jakże jestem dumny, że mnie, zwykłemu burżujowi bez wykształcenia, a tylko z głową do interesów, udało się zdobyć cię, kobietę tak inteligentną, słynną dziennikarkę ...

Pani Benoit: Przeceniasz mnie, mężu !

Pan Benoit: Ależ tak, słynną dziennikarkę - "Aksamitną rączkę",
artykuły
której ~~artykuły~~, pełne finezji i niedomówień, wywlekają
na forum publiczne pikantne szczególiki z życia sfer
towarzyskich i artystycznych. Terroryzuje ^{cały} Paryż !

Służąca: /wchodząc/ - Jakiś pan chce mówić z panem. To ten,
który przychodził codziennie.

Państwo B.: Poproś go.

Obcy pan: /wchodząc/ - Czy mam zaszczyt mówić z panem Benoit !

Pan Benoit: Tak, to ja. Czego pan sobie życzy ?

Obcy pan: Jestem pisarzem dramatycznym, Nazywał się Bientot.
"Aksamitna rączka" napisała o mnie oszczerczy artykuł,
który sprawił, że moja przyjaciółka zerwała ze mną,
a moja żona żądała rozwodu.

Pani Benoit: A więc powinien pan być mi wdzięczny.

Obcy pan: Myli się pani. Ów wstrętny artykuł postawił mnie w rozpaczliwej sytuacji. Dotychczas nie mogłem żądać satysfakcji, bo jest pani przecież tylko kobietą. Wielka była więc moja radość, gdy się dowiedziałem o pani zamążpójściu. - Ha - pomyślałem sobie - jest teraz ktoś, kto odpowie mi za ten artykuł - to mąż "Aksamitnej rączki"!

Pan Benoit: Ależ panie ! ...

Obcy pan: Oznajmiam panu, że uprosiłem dwóch przyjaciół na świadków i żądam, by pan uczynił to samo. ~~Wkładam~~ Władam świetnie każdym rodzajem broni. Żegnam pana.

/wychodzi/

/Państwo Benoit znów pozostają sami/

Pani Benoit: Biedaku ! A więc musisz się pojedynkować z mojego powodu ...

Pan Benoit: Ano-tak,

Służąca: /wchodząc/ - Jakaś dama chce się zohaczyć z państwem w bardzo pilnej sprawie.

Pan Benoit: /cicho/ - Dzięki Bogu, że kobieta ! /głośno/: Poproszę ją tutaj, /wchodzi dama po czterdziestce/

Pani Benoit: Ależ to aktorka Lukrecja Dorgia !

Dama: /jadowicie/ - We własnej osobie, "Aksamitna rączko".
Ośmieliła się pani napisać, że nie posiadam sex-appeal'u,
że moja świeżość jest podrabiana i że nie mogąc się
już podobać mężczyznom, nie powinnam grać ról
naiwnych, ha, ha! ... Teraz, kiedy jest pani zamężna,
małżonek pani zapłaci mi za to !

Pan Benoit: /z lękiem/ - Czyba nie przyśle mi pani świadków ?

Dama: /z pogardą/ - Nie.

Pan Benoit: /z lękiem/ - I nie będzie mnie pani biła ?

Dama: /z pogardą/ - Nie ma obawy.

/wyciąga z kieszeni rewolwer i celuje
w pana Benoit/

Pan Benoit: Ojojjoj ! Proszę nie strzelać !

Dama: Tylko spokojnie. Na razie nic panu nie grozi.

/Wskazując na przeciwległe drzwi/

- Czy to drzwi do pańskiej sypialni ?

Pan Benoit: Tak.

Dama: A zatem proszę wejść tam.

(Pan Benoit wchodzi do sypialni, dama
idzie za nim, przy drzwiach odwraca się
do pani Benoit/

Dama:

A więc twierdzi pani, że nie mogę się już podobać
żadnemu mężczyźnie ! Za chwilę dowie się pani,
"Aksamitna rączko", co sądzi o tym pani mąż ...

/wchodzi do sypialni i zatrzaskuje
za sobą drzwi/